

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobců:

- a) **Mgr. J. S.**
- b) **St. H.**
- c) **Ing. J. N.**
- d) **Ing. I. N.**
- e) **H. H.**
- f) **J. H.**

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Lucií Knollovou
sídlem Údolní 65, Brno

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, čj. SPU 486639/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci jsou vlastníky pozemků v k. ú. X (dále je vždy míněno toto katastrální území), které byly dotčeny jednoduchými pozemkovými úpravami. Jedná se o území na západ od města Olešnice, kde se nachází mj. i lyžařský areál Olešnice na Moravě (dále též jen „Olešnice“). Návrh jednoduchých pozemkových úprav, zhotovený společností AGROPROJEKT PSO, s. r. o., schválil Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Jihomoravský kraj, Pobočka Blansko (dále jen „pozemkový úřad v Blansku“) rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018 (dále jen „rozhodnutí o pozemkových úpravách“). Podle žalobců však hlavní motivací pro pozemkové úpravy nebylo zlepšit podmínky pro zemědělské obhospodařování dotčených pozemků a přispět k ekologii krajiny, nýbrž zřídit další přístupovou cestu k lyžařskému areálu Olešnice. Společné odvolání žalobců proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobci u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 18. 2. 2019.

II. Argumentace žalobců

2. Žalobci navrhují zrušit jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí pozemkového úřadu v Blansku, které mu předcházelo. V první řadě namítají, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nevyplývá, jaký veřejný zájem sledují, jaké byly důvody, cíle a účel pozemkových úprav a čím konkrétně mají vytvářet podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. Správní orgány se také dostatečně nevypořádaly s jejich námitkami.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítají, že rozhodnutí jsou nezákonná, neboť schválený návrh jednoduchých pozemkových úprav je v rozporu s cíli pozemkových úprav, tj. nepřispívá k obhospodařování dotčených pozemků ani k ochraně půdy před erozí a ke zvýšení ekologické stability území. Žalobci jsou přesvědčeni, že k zabránění jejich pozemků společnými zařízeními došlo nikoliv ve veřejném zájmu, ale pro potřeby podnikatelského záměru vlastníka lyžařského areálu Olešnice a v zájmu obce Olešnice na zvýšení turistického ruchu. Právě proto byly do pozemkových úprav zahrnuty pozemky lyžařského areálu – došlo tak k vyvlastnění pozemků žalobců v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. O skutečných cílech pozemkových úprav svědčí zejména fakt, že navržená polní cesta CP1 je umístěna v obdobné trase jako účelová komunikace v platném územním plánu, přičemž jde v pořadí již o třetí přístupovou cestu, jež by měla k lyžařskému areálu vést. Jelikož není v územním plánu zanesena jako veřejně prospěšná stavba, nebylo by možné pozemky pro její zřízení vyvlastnit. Proto se zvolila cesta skrze pozemkové úpravy. Cesta přitom vůbec nenaplnňuje cíl zpřístupnění pozemků jednotlivých vlastníků. Není totiž ani v případě její realizace jasné, jak bude zajištěn přístup na pozemky, na nichž mají být realizována opatření protierozní průleh, aleje a protierozní osevní postup. Jelikož je její trasa výrazně delší než cesta přes centrum obce, je

otázka, zda ji vůbec bude zemědělská technika jako „obchvat“ využívat. Problematické je i její napojení v místě pozemku p. č. X na stávající místní komunikaci na pozemku p. č. X. Jde o „serepentinu“ s takovým směrovým obloukem, který znemožní využití polní cesty velkou zemědělskou technikou, pro niž má být především určena, a při obousměrném provozu bude i nebezpečná. Navíc zde bude docházet k vyjíždění cesty mimo zpevněnou plochu a k poškozování přilehlých pozemků ve vlastnictví žalobců, na nichž se mají realizovat další opatření, totiž průleh a ozelenění. Místní komunikace na pozemku p. č. X je v územním plánu zároveň určena jako cyklotrasa, před osmi lety byla za tímto účelem upravena z dotačních prostředků, přesto je na ní v části navržena nová polní cesta CP1.

4. Obdobná situace je i u tzv. suchého poldru, na jehož místě počítal územní plán s poldrem vybaveným stálou zvodní, který by měl podle bodu 4.2 textové části územního plánu sloužit jako zásobárna vody pro umělé zasněžování lyžařského svahu. Žalobci předpokládají, že po uplynutí doby udržitelnosti projektu pozemkových úprav se ze stávajícího suchého poldru stane dle původního záměru obce vodní plocha.
5. Třetí žalobní bod sestává z jednotlivých námitek žalobců směřujících zejména proti plánu společných zařízení, jenž je klíčovou částí návrhu jednoduchých pozemkových úprav. Podle žalobců je pojat nesmyslně megalomansky, a to jak co do rozsahu, tak do finanční nákladnosti. Porušuje pravidlo, podle něhož se pro společná zařízení mají primárně využít pozemky státu a obce (rozpor s § 9 odst. 17 zákona o pozemkových úpravách). Není také v souladu s územním plánem obce, neboť trasa cesty CP1 je vyznačena mimo koridor účelové komunikace pro napojení lyžařského areálu. V takovém případě měl být plán společných zařízení buďto dohodnut s úřadem územního plánování, nebo měl sloužit jako návrh na změnu či aktualizaci územního plánu (rozpor s § 9 odst. 15 zákona o pozemkových úpravách). Technická zpráva k Plánu společných zařízení, k níž se vyjadřovaly dotčené orgány, neobsahuje řadu povinných náležitostí, např. výchozí podklady, zohlednění připomínek úřadů, zásady návrhu dopravního systému, kategorizaci a parametry hlavních a vedlejších cest a řadu dalších (rozpor s přílohou č. 1 k vyhlášce č. 13/2014 Sb.). Plán společných zařízení také neobsahoval zábory pozemků (rozpor s Metodickým návodem k provádění pozemkových úprav vydaným Státním pozemkovým úřadem) a návrh opatření k zajištění plné funkce územního systému ekologické stability (dále též „ÚSES“).
6. Návrh pozemkových úprav byl dále schválen v rozporu s připomínkami dopravního inspektorátu Policie ČR v Blansku jako dotčeného orgánu. Policie požadovala, aby provedené zásahy sloužily zejména pro zemědělské využití pozemků a nikoliv k rozšíření systému veřejně přístupných pozemních komunikací nebo k propojení stávající dopravní sítě (stanovisko ze dne 1. 8. 2016). Přitom však v souvislosti s polní cestou CP1 se v zápisu z jednání sboru zástupců a ve Studii zasažení krajinného rázu hovoří o obchvatu, resp. páteřním obchvatu a o odlehčení komunikací v obci směrem k lyžařskému areálu. Policie ČR navíc žádala, aby se s ní věc znovu projednala, pokud by mělo dojít k novým komunikačním připojením na veřejné komunikace či jejich úpravám. Vedle toho řada stanovisek dotčených orgánů zcela chybí. Za prvé, vzhledem k tomu, že cesta CP má v budoucnu připadnout do vlastnictví obce a sloužit jako přístup k lyžařskému areálu, lze předpokládat její zařazení mezi místní komunikace a v takovém případě se měl její návrh projednat se silničním správním úřadem (bod 5.2.2.4 ČSN 73 6109). Za druhé, chybí závazné stanovisko příslušného orgánu k vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu, ačkoliv takovou podmínku obsahuje vyjádření Městského úřadu Boskovice ze dne

16. 12. 2013. Za třetí, pozemkový úřad v Blansku si neopatřil ani stanovisko orgánu ochrany přírody, ačkoliv hrozí narušení krajinného rázu. V současné době je území protkáno vyježděnými cestami, naproti tomu navržené cesty mají být zpevněné a budou tak krajinu „zošklivovat“. Navíc součástí řešeného území v sousedství navrhované cesty CP1 je i významný krajinný prvek (žalobci neupřesňují, který prvek mají na mysli), přičemž k zásahu, který by jej mohl poškodit či ohrozit, je taktéž třeba závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. To vše se stalo navzdory tomu, že orgán ochrany přírody (Městský úřad Boskovice) ve svém vyjádření ze dne 6. 6. 2016 k zahájení řízení o pozemkových úpravách na tyto skutečnosti upozorňoval. Pozemkový úřad v Blansku se nevypořádal ani s námitkou orgánu ochrany přírody, že mapová část návrhu pozemkových úprav nerespektuje Aktualizaci dokumentace sjednoceného generelu ÚSES.
7. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci poukazují na to, že ve správním spise je založeno množství různých variant Plánu společných zařízení, přičemž není průkazné, které varianty byly projednány s dotčenými orgány, se sborem zástupců a zejména v zastupitelstvu obce Olešnice – v usnesení zastupitelstva obce ze dne 27. 9. 2016 není označena varianta Plánu společných zařízení, jejíž návrh zastupitelstvo na svém zasedání schválilo (rozpor s § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách a s § 84, § 85 a § 92 a násl. zákona o obcích).
8. Pátý žalobní bod vytýká pozemkovému úřadu, že u dvou účastníků řízení (vlastníků dle listu vlastnictví č. X a X) ustanovil opatrovníkem obec, ačkoliv ta měla zájem na výsledku řízení – z jejího podnětu bylo řízení o pozemkových úpravách zahájeno a ona v něm hájila své protichůdné zájmy (rozpor s § 32 odst. 4 správního řádu). To nastoluje otázku, zda byl naplněn zákonný požadavek na souhlas vlastníků, kteří dohromady vlastní alespoň 60 % výměry dotčených pozemků, s pozemkovými úpravami.
9. Šestý žalobní bod se týká převážně procesních práv účastníků řízení. Do řízení nebyl přibrán jako účastník vlastník pozemku p. č. X, na němž se nachází stavba ubytovny č. p. X, ačkoliv cesta CP1 je umístěna na hranici tohoto pozemku [rozpor s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách]. Účastníci neměli možnost se vyjádřit k aktualizaci Plánu společných zařízení označené datem 06/2018, neboť k ní došlo až po vystavení návrhu jednoduchých pozemkových úprav a uplynutí lhůty k připomínkám účastníků. Uvedenou aktualizaci neprojednal pozemkový úřad v Blansku ani s dotčenými orgány. Konečně ve spise není zachyceno, že by správní orgán žalobce náležitě poučil o jejich právech, zejména k čemu udělují souhlasy v předkládaných listinách a o následcích toho, když se ve stanovených lhůtách nevyjádří, tj. že se posléze při doručování uplatní fikce. Vlastníky pozemků, které lze podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách řešit jen se souhlasem jejich vlastníka, pak správní orgány vůbec nepoučily o tom, že pokud souhlas neudělí, budou muset být jejich pozemky z pozemkových úprav vyloučeny, jak vyplývá z přípisu ze dne 20. 2. 2015 (rozpor s § 4 odst. 2 správního řádu).

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, přičemž u těch námitek, které zazněly v odvolání, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, u námitek nově formulovaných až v žalobě pak argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu.

IV. Řízení před krajským soudem

11. Ve věci proběhlo dne 28. 4. 2021 na žádost žalobců ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Na jednání provedl soud dokazování následujícími důkazními prostředky:
- a) str. 35 a 36 textové části územního plánu města Olešnice z roku 2012 (ve správním spise jsou v šanonu č. 3 založeny relevantní výkresy grafické části územního plánu, textová část však jen do str. 11; doplnění provedené soudem označila zástupkyně žalobců na jednání za dostačující),
 - b) výtisky z internetového nahlížení do katastru nemovitostí k vlastnictví pozemků p. č. X, na němž se nachází ubytovna, a 1685/1, na němž má být vytvořen suchý polder (žalobci na jednání potvrdili, že od doby vydání napadeného rozhodnutí se na vlastnických vztazích k těmto pozemkům nic podstatného nezměnilo),
 - c) výtisky leteckých snímků se serveru mapy.cz, jeden z roku 2003 a jeden zobrazující aktuální stav, které shodně ukazují, že v místě napojení budoucí cesty CP1 se již nyní napojuje na místní komunikaci vedoucí kolem hřbitova zhruba ve stejné trase stávající polní cesta (žalobci upřesnili, že trasa se mírně liší, nicméně z jejich popisu vyplynulo, že oblouk pro nájezd na místní komunikaci by měl být v budoucnu mírnější, tj. zatáčka nemá být tak ostrá jako nyní).
12. Žádné jiné důkazy nad rámec správního spisu strany nenavrhly. Na jednání žalobci vysvětlili, že na křižovatce ulic Křtěnovská a Za Hřbitovem, kde stojí ubytovací zařízení (penzion) jednoho z nich, je již nyní dopravní situace zcela nevyhovující. Množství aut na Křtěnovské způsobuje hluk, který obtěžuje hosty penzionu, ulice Za Hřbitovem je úzká a podél ní parkují auta a když tudy projíždí zemědělská technika, způsobuje škody na nemovitostech. Na druhou stranu, jiný ze žalobců označil průjezdy zemědělské techniky městem za umělý problém vyvolaný současným starostou.
13. Strany se také na popud soudu vyjádřily k některým dokumentům založeným ve správním spisu. Především žalobce Ing. N., který byl členem sboru zástupců vlastníků, když byl konfrontován se svým podpisem na mapě zobrazující finální verzi plánu společných zařízení datovaným 30. 8. 2016, prohlásil, že toho podepisoval hodně, ale nepamatuje si, že by podepisoval jakoukoliv mapu. Pravost svého podpisu nepopřel, zástupkyně žalobců nicméně naznačila, že papír s podpisy, který je na mapě nalepen, tam mohl být připevněn dodatečně až po získání potřebných podpisů. Zástupkyně dále reagovala na předložení závazných stanovisek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a silničního správního úřadu, které podle žaloby měly ve správním spise chybět, tak, že se zřejmě jedná z její strany o přehlédnutí. Pokud jde o soulad s územním plánem, žalovaný uvedl, že se v této otázce plně spolehl na kladné stanovisko orgánu územního plánování založené ve spise a sám ji nezkoumal. Zástupce žalobců zákonnost tohoto stanoviska naopak zpochybnila a upřesnila, že návrh trasy CP1 je v rozporu s grafickou částí územního plánu obce, konkrétně s koridorem územní rezervy pro budoucí účelovou komunikaci k lyžařskému areálu vyznačenou ve výkresu dopravního řešení, který je založen ve spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

15. Vzhledem k obsáhlosti spisu a k velkému množství námitek žalobců soud na tomto místě pouze stručně shrne průběh pozemkových úprav v Olešnici a konkrétní skutková zjištění zmíní při vypořádávání jednotlivých žalobních bodů.
16. První pozemkové úpravy proběhly v Olešnici již po povodních, k nimž došlo v roce 2002, a to ve východní části katastru. Na základě žádosti města Olešnice ze dne 10. 8. 2011 o „dokončení“ pozemkových úprav zahájil pozemkový úřad v Blansku dne 5. 4. 2013 řízení o jednoduchých pozemkových úpravách v západní části katastru. Vypracováním návrhu pozemkových úprav pověřil společnost AGROPROJEKT PSO, s. r. o. (dále též „zPo provedení průzkumu území a zjišťování průběhu hranic svolal úřad úvodní jednání na den 25. 6. 2014 v sále sokolovny v Olešnici, kde si přítomní vlastníci zvolili sbor svých zástupců, jehož členem se stal i jeden ze žalobců (Ing. N.). Poté rozeslal úřad vlastníkům soupis jejich nároků a zhotovitel připravil návrh plánu společných zařízení, jenž tvoří jakousi kostru pozemkových úprav (jde zejména o síť polních cest, protierozních a ekologických opatření apod.). Sbor zástupců vlastníků návrh plánu společných zařízení opakovaně projednával na svých zasedáních, jichž bylo celkem devět. Předmětem kontroverzí se stala zejména trasa navrhované hlavní (páteřní) polní cesty CP1 za ulicí Moravská strana, která měla vést též kolem lyžařského areálu Olešnice a napojovat jej na stávající místní komunikaci u hřbitova. Někteří vlastníci navrhovali alternativní řešení, kdy by namísto páteřní (průjezdni) cesty byly navrženy dvě cesty končící slepě, ale to sbor zástupců zamítl na svém zasedání dne 27. 2. 2015. Kvůli námitkám, že cesta CP1 naruší krajinný ráz a odtokové poměry zadal pozemkový úřad v Blansku provedení dvou odborných studií, a to Studii vyhodnocení krajinného rázu a Studii odtokových poměrů. Na základě první z nich doznala trasa cesty CP1 podstatných změn, ale i nadále zůstala cestou páteřní, jež dopravně napojuje pozemky lyžařského areálu na ulici Za Hřbitovem. Dokumentaci plánu společných zařízení poté zhodnotila Regionální dokumentační komise pro Jihomoravský a Zlínský kraj Státního pozemkového úřadu, přičemž po dalších úpravách jej vzal na vědomí sbor zástupců vlastníků na svém zasedání dne 30. 8. 2016 a schválilo jej zastupitelstvo na svém zasedání dne 27. 9. 2016. Poté již následovaly kroky směřující k novému uspořádání pozemků, které žalobci nezpochybňují. Dne 26. 6. 2018 byl celý proces završen vydáním prvostupňového rozhodnutí o pozemkových úpravách. Proti němu se žalobci neúspěšně odvolali a následně podali nyní projednávanou správní žalobu proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného.

Nepřezkoumatelnost

17. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).

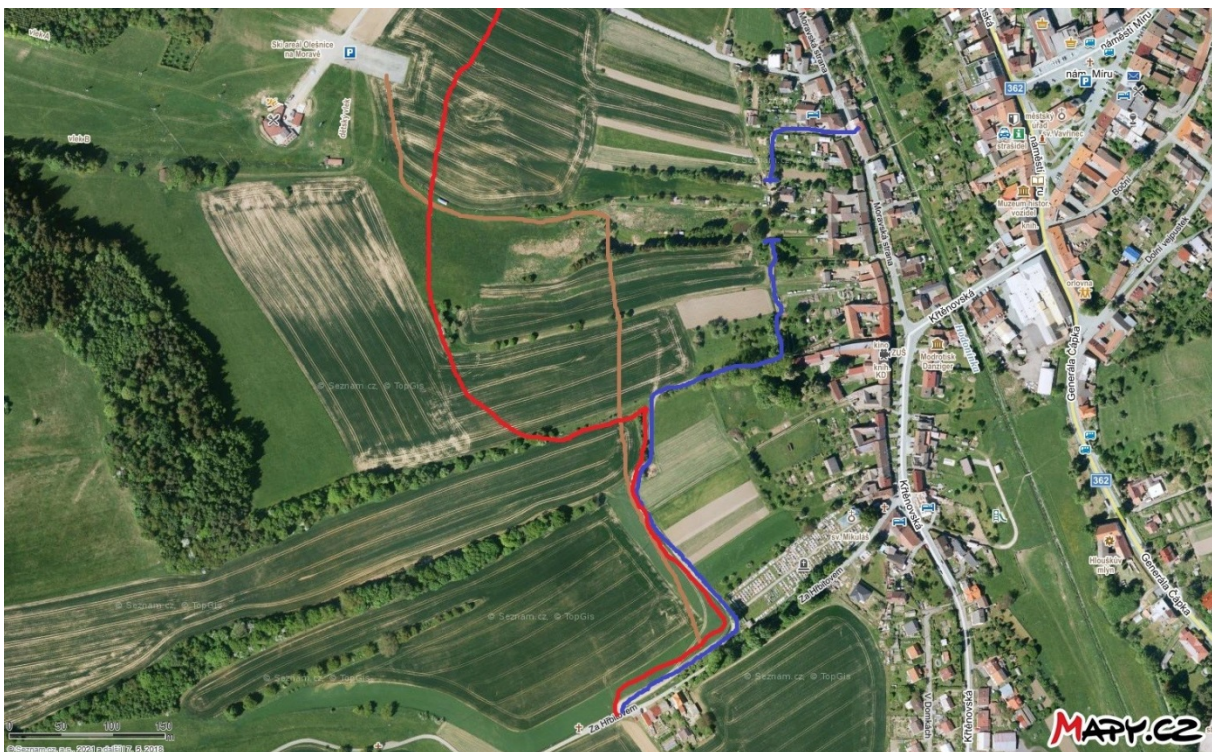
18. Pokud jde o to, jaký veřejný zájem pozemkové úpravy v daném případě sledovaly, jaké byly jejich důvody, cíle a účel, a čím konkrétně mají vytvářet podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy, k tomu se žalovaný jasně a srozumitelně vyjádřil v odvolacím rozhodnutí (str. 10 a 16). Za prvé, došlo ke zpřístupnění pozemků v obvodu pozemkových úprav tím, že bylo k realizaci navrženo celkem 19 projektovaných polních cest podle požadavku sboru zástupců. Za druhé, došlo též ke scelení pozemků jednotlivých vlastníků za účelem zlepšení podmínek pro racionální hospodaření na nich, neboť průměrná velikost pozemku se zvětšila z 0,29 na 0,59 ha. Konečně za třetí, plán společných opatření obsahuje prvky protierozní a protipovodňové ochrany. Jelikož cíle pozemkových úprav jsou v obecné rovině definovány zákonem a žalovaný zde konkrétními údaji dokládá, jak se je v daném případě podařilo naplnit, soud považuje jeho odůvodnění za zcela dostačující k tomu, aby bylo soudně přezkoumatelné.
19. Co se týká údajného opomenutí námitek účastníků řízení, žalobci neupřesňují, které konkrétní jejich námitky měly zůstat nevypořádány. Soud proto ve stejné obecném duchu odpovídá, že žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí objasnil, v jakých písemnostech se pozemkový úřad Blansko vyrovnal s těmi námitkami účastníků řízení o pozemkových úpravách, které byly uplatněny včas. Jednotlivým bodům podaného odvolání se pak žalovaný věnoval na str. 10 – 15 napadeného rozhodnutí. Neurčitým odkazem žalobců na námitky vznesené již v řízení na prvním stupni se žalovaný odmítl zabývat, což je zcela v pořádku a podobné povšechné a nekonkretizované odkazy odmítá akceptovat též krajský soud. Úkolem soudu je vypořádat konkrétně formulované žalobní body, nikoliv je za žalobce domýšlet nebo suplovat práci jejich advokáta a dohledávat za něj ve správním spise, jaké všechny procesní křivdy a nezákonnosti se žalobcům mohly ve správním řízení přihodit.

Rozpor s cíli pozemkových úprav

20. Tuto část žaloby vnímá krajský soud jako stěžejní a věnoval jejímu posouzení zvýšenou pozornost. Pokud by se opravdu potvrdilo, že pozemkové úpravy v Olešnici byly pouhou zástěrkou a jejich hlavním smyslem bylo ve skutečnosti zpřístupnit stávající lyžařský areál další komunikací, aniž by bylo třeba kvůli jejímu zřízení vést vyvlastňovací řízení, bylo by to jistě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
21. Soud nicméně po prostudování správního spisu a po zralé úvaze dospěl k závěru, že skutečnost je mnohem komplexnější, než jak ji prezentují žalobci. Výsledná podoba plánu společných zařízení a zejména trasa sporné cesty CP1 je podle soudu výsledkem vyváženého kompromisu mezi zájmy různých vlastníků vstupujících se svými pozemky do pozemkových úprav a žalobci představují menšinu, již dosažené řešení nevyhovuje. Taková už je ale povaha pozemkových úprav, že s ohledem na náročnost celého procesu jsou schopny zajistit racionálnější hospodaření na dotčených pozemcích nikoliv nutně každému jednotlivci, ale pouze většině zúčastněných, přičemž i tím dostatečně naplňují veřejný zájem. Dosažení tohoto cíle je zajištěno tím, že k odsouhlasení návrhu pozemkových úprav se vyžaduje souhlas kvalifikované většiny dotčených vlastníků. Ochrana menšiny je pak zaručena tím, že musí být dodrženy požadavky přiměřenosti zásahu do jejich vlastnických práv zakotvená v § 10 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále též „zákon o pozemkových úpravách“), jejichž dodržení zároveň zaručuje naplnění požadavků na ochranu vlastnického práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod (rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2011, čj. 2 As 80/2011 - 151). V případě všech žalobců byla kritéria přiměřenosti beze zbytku dodržena (srov. podrobný rozbor na str. 9-10 napadeného rozhodnutí). V rámci těchto pravidel nezbyvá pak menšinou než provedení pozemkových úprav respektovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, čj. 5 A 27/2002 - 86, a ze dne 6. 12. 2011, čj. 1 As 96/2011 - 143, č. 2578/2012 Sb. NSS, na něž odkazoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 13. 2. 2009, čj. 7 As 26/2007 - 278).

22. Soud nejprve považuje za vhodné pro názornost připojit přibližný náčrt různých tras sporné cesty do letecké mapy (hnědě naznačen koridor pro účelovou komunikaci k lyžařskému areálu obsažený v územním plánu města Olešnice, modře alternativní „přerušená“ varianta polní cesty CP1 prosazovaná v průběhu řízení o pozemkových úpravách žalobci, červeně finální trasa CP1).

23. Soud vyšel při hodnocení věci z toho, že cíle pozemkových úprav definuje § 2 zákona o pozemkových úpravách takto (zvýraznění doplněno): „Pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně je cílem pozemkových úprav zajištění podmínek pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.“ Ze zvýrazněných částí textu je zřejmé, že cílem pozemkových úprav je zajistit racionálnější hospodaření všech vlastníků půdy (nikoliv nutně jen půdy

orné či pouze těch vlastníků, kteří hospodaří jako zemědělci), ba že výslovně mají napomáhat diverzifikaci (tedy zvýšení pestrosti) různých druhů hospodářské činnosti na vsi. Soud nezpochybňuje, že základem a středobodem pozemkových úprav by mělo být zlepšení zemědělského hospodaření, pozemkové úpravy však zároveň s tím mohou naplňovat, přinejmenším jako vedlejší cíle, i účely další.

24. Žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že hlavním sporným bodem v řízení o pozemkových úpravách bylo právě trasování hlavní navržené cesty CP1 v lokalitě za Moravskou stranou od hřbitova po stávající cestu C5, přičemž v této části své trasy zpřístupňuje mj. i parkoviště a areál lyžařského vleku. Někteří občané obce s areálem nesouhlasí kvůli zvýšenému dopravnímu provozu a hluku z provozu sněžných děl. Přístupová komunikace k areálu je nicméně navržena i v platném územním plánu města Olešnice. Konkrétní trasa cesty je pak výsledkem dlouhodobého projednávání návrhu (v rozhodnutí pozemkového úřadu Blansko jsou peripetie kolem projednávání různých variant cesty CP1 popsány na str. 5-7) a byla nad rámec zákonných požadavků posouzena i Studií odtokových poměrů a Studií vyhodnocení krajinného rázu. Trasu cesty zhotovitel průběžně upravoval jak podle těchto studií, tak i podle návrhů některých účastníků. Pokud jde o parametry cesty CP1, ta je navržena jako hlavní polní cesta podle ČSN 73 6109 tak, aby splňovala požadavky provozu zemědělské techniky (jednopruhová, zpevněná asfaltobetonem, v šířce 4,5 m, z toho 2 x 0,5 m tvoří krajnice, návrhová rychlost je 20 km/hod) a podél ní se předpokládají průlehy s alejemi (průleh je příkop kopírující vrstevnice, který slouží k zadržování vody v krajině). Jejím účelem sice je zajistit „obchvat“ obce, ovšem primárně pro zemědělskou techniku – zemědělský podnik VSP Group, a. s., který v lokalitě hospodaří a sídlí v severovýchodní části obce, díky ní získá přístup na obhospodařované pozemky v západní části katastru, aniž by musel zemědělskými stroji projíždět přes střed města Olešnice, jako doposud (str. 12 napadeného rozhodnutí).
25. Samozřejmě nelze popřít, že pokud cesta CP1 vede též na parkoviště lyžařského areálu, tak ji kromě zemědělské techniky mohou v budoucnu využít svými osobními automobily ti návštěvníci areálu, pro které bude představovat z hlediska délky výhodnější spojení než trasa stávající. To ale soud nepovažuje samo o sobě za nikterak závadné. Zákon o pozemkových úpravách, jak už soud vysvětlil výše, definuje své cíle široce a neomezuje se zdaleka jen na optimalizaci zemědělského využití pozemků. Ve výše citovaném § 2 si klade za úkol zabezpečení přístupnosti a využití všech pozemků bez rozdílu a ve stejné obecném duchu hovoří i o diverzifikaci jakékoliv hospodářské činnosti, kam lze zařadit i využití pozemků pro provoz lyžařského areálu. Hlavním smyslem pozemkových úprav by sice mělo zůstat vytváření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, tedy hospodaření zemědělské, spolu se zlepšením životního prostředí v lokalitě, avšak zákon o pozemkových úpravách nezapovídá, aby navržená společná zařízení sloužila více účelům, nikoliv čistě jen pro zemědělské obhospodařování půdy. Ostatně, ani by to nebylo racionální – pozemkové úpravy jsou náročný proces, a když už se v území provádějí, je záhodno vyřešit pokud možno všechny střety a potřeby vlastníků pozemků komplexně. Dohnáno *ad absurdum* by se jinak mohlo stát, že by se krátce po dokončení pozemkových úprav začala paralelně s trasou některé z nově realizovaných polních cest budovat cesta nová, jež má sloužit jinému než zemědělskému účelu, případně že by se trasa stávající polní cesty překládala, což by vyvolalo potřebu nových zásahů do již uspořádaných vlastnických vztahů. Dokud se tedy návrh společných zařízení udrží v rámci hlavního cíle pozemkových úprav a jen jako vedlejší efekt sleduje též naplnění dalších potřeb (zde

zpřístupnění pozemků využívaných i jinak než pro zemědělství, jež však jsou součástí pozemkových úprav), považuje krajský soud smysl a účel zákona za zachovaný.

26. Argumenty, jimiž se žalobci snažili soud přesvědčit, že navržená cesta CP1 je pro svůj údajný hlavní účel (provoz zemědělské techniky) nevhodná, soud nepřesvědčily. Jak na trasu, tak na dopravně technické a stavební parametry cesty CP1 měly totiž rozhodující vliv požadavky zemědělského podniku, který v lokalitě hospodaří. To jasně vyplývá z jednotlivých zápisů z jednání sboru zástupců vlastníků, na nichž se podoba plánu společných zařízení postupně utvářela (č. l. 121 správního spisu). Variantu, kterou prosazovali odpůrci napojení lyžařského areálu a která měla spočívat v tom, že by do lokality za ulicí Moravská strana vedly dvě slepé cesty, odmítl zástupce zemědělského podniku s tím, že cesta „odnikud nikam“ nemá podle něj smysl a cesty by se v důsledku toho vyjížděly nelegálně. Snaha navrhnout alespoň páteřní cestu co nejužší narazila opět na výhrady ze strany zástupce zemědělského podniku, který po zkušenostech z první „vlny“ pozemkových úprav, která se prováděly ve východní části katastru, konstatoval, že cesty s vozovkou o šířce 3 m jsou pro současnou zemědělskou techniku nedostačující a minimální pojízdná šířka musí být 4 m + 2 x 0,25 m krajnice (obojí vyjádření viz č. l. 163 správního spisu). Tato šířka (s užší vozovkou, ale širšími krajnicemi) také byla nakonec schválena a sbor zástupců na ní trval i při projednávání závěrečného návrhu plánu společných zařízení (č. l. 244 správního spisu). Konečně pokud jde o údajnou serpentinu v místě vyústění na místní komunikaci (ulici Za Hřbitovem), přímé napojení nad hřbitovem v pravém úhlu není možné z důvodu pětimetrového převýšení (č. l. 165 správního spisu). Ačkoliv se zde během řízení zvažovalo i jiné řešení, jak cestu napojit (č. l. 218 správního spisu), projektant nakonec vyhodnotil konkurenční návrh jako nevhodný (č. l. 319 správního spisu). Soud vzal zejména v úvahu, že podle provedených důkazů se v tomto místě drží navržená CP1 trasy již existující polní cesty, tedy respektuje stávající stav v území. V takovém případě by ovšem k negativním následkům, které žalobci líčí v žalobě (nemožnost průjezdu velké zemědělské techniky, vyjíždění cesty na sousední pozemky), muselo docházet již nyní. V tomto ohledu však žalobci nenabídli soudu žádná tvrzení ani důkazy a soud tak jejich obavy shledal nepodloženými.
27. Další námitky žalobců zůstaly v obecné rovině. Z žaloby není zřejmé, jaké konkrétní pozemky mají i po realizaci plánu společných zařízení zůstat bez přístupu (zda jde vůbec o pozemky ve vlastnictví žalobců a zda se jich tato otázka nějak dotýká na právech). Nic účelového nespátňuje soud ani v samotném faktu, že pozemky vlastníka lyžařského areálu byly zařazeny do pozemkových úprav. Za prvé, dané pozemky v řešeném území jednoduše leží, přičemž pozemkovými úpravami se řešil celý zbytek katastru obce, jenž nebyl předmětem předchozích pozemkových úprav. Za druhé, pro lyžařské účely slouží dané pozemky z povahy věci jen v zimě, ve zbývajících ročních obdobích je potřeba je taktéž obhospodařovat, a to jako trvalý travní porost (č. l. 123 správního spisu). Jejich zpřístupnění má tak přinejmenším zčásti taktéž zemědělský účel.
28. Soud pro úplnost upozorňuje, že jelikož cesta CP1 byla podle učiněných zjištění primárně navržena jako cesta polní (byť zpevněná), nemusí sama o sobě a bez dalších úprav naplnit potřebu města Olešnice odklonit většinu dopravy směřující k lyžařskému areálu pryč z centra obce. Jde o komunikaci nepřiliš širokou, opatřenou jen místy výhybnami, přičemž bude těžko možné ji nějak podstatněji rozšířit s ohledem na průlehy a stromořadí, jež mají být realizovány podél ní. Průlehy jsou podle vyjádření zástupce žalovaného na jednání soudu napojeny na plánovaný suchý poldr, jehož akumulční

funkce je z hlediska zadržování vody v krajině a protipovodňové ochrany nutná, proto bude nezbytné je zachovat. Z tohoto pohledu může plánovaná cesta CP1 plnit v dopravním systému města nejspíš jen odlehčovací funkci. Pokud by na ni měla směřovat výletní doprava v množství překračujícím její kapacitu, pak je otázkou, zda nebude nutné ji osadit dopravním značením, jež by její užití pro jiná než zemědělská vozidla omezovalo nebo zcela zapovídalo. Řešení této otázky však má své místo až ve stavebním řízení o povolení této cesty při prvotním stanovení dopravního značení, popř. (na základě zkušeností s jejím užíváním) v řízení o změně místní úpravy provozu podle § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

29. Obdobně jako v případě cesty CP1 namítali žalobci rozpor s cíli pozemkových úprav i u dalšího společného zařízení - suchého poldru, který má být umístěn v místě plánované vodní nádrže pro zasněžování lyžařského svahu. Žalobci mají obavy, že následně bude polder naplněn vodou a bude sloužit lyžařskému areálu Olešnice. Z pohledu soudu je především potřeba říci, že tato námitka se bezprostředně nedotýká subjektivních práv žádného z žalobců. Sami totiž v žalobě uvádějí, že polder má být umístěn na pozemku p. č. X, který dle údajů evidovaných v katastru nemovitostí vlastní osoby od žalobců odlišné (paní M. a paní S.), jak vyplynulo z dokazování. I kdyby ale soud k této otázce přistoupil benevolentně a připustil, že oprávněnost této námitky by mohla dokládat tvrzení žalobců o účelovosti pozemkových úprav, a tím zpětně vyvolat pochybnosti též o účelu navržené cesty CP1, soud v tomto ohledu považuje za zcela dostačující vysvětlení pozemkového úřadu Blansko, že vhodnost a účelnost poldru v daném místě potvrdila Studie odtokových poměrů Olešnicko, že pro polder byl vydán manipulační řád a že určitou pojistku proti jeho budoucí změně v nádrž na zasněžování lyžařského svahu by měl představovat i fakt, že pozemky pod suchým poldrem (vyjma hráze) zůstanou ve vlastnictví stávajících vlastníků (str. 7 rozhodnutí o pozemkových úpravách).

Rozpor s územním plánem

30. Závazné stanovisko orgánu územního plánování k návrhu pozemkových úprav je kladné (č. 1. 229 správního spisu). Není nijak blíže odůvodněno, nicméně krajský soud v tom neshledává závažnou vadu, neboť žalobci sami otázku rozporu plánu společných zařízení s územním plánem města Olešnice ve správním řízení nevznesli. Ze stejného důvodu se k ní nevyjadřuje ani napadené rozhodnutí, aniž by to způsobovalo jeho nepřezkoumatelnost. Kdyby taková námitka v odvolání zazněla, musel by si pochopitelně žalovaný vyžádat potvrzení závazného stanoviska od nadřízeného orgánu územního plánování (§ 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Nic takového se však nestalo. Proto musel soud posoudit zákonnost závazného stanoviska sám. Dospěl při tom k závěru, že k žádnému rozporu s územním plánem skutečně nedošlo.
31. Podle žalobců má rozpor spočívat v tom, že navržená trasa CP1 se odchyluje od koridoru územní rezervy určené v územním plánu města Olešnice pro účelovou komunikaci, jež má v budoucnu napojit lyžařský areál Olešnice na ulici Za Hřbitovem. Tato argumentace může na první pohled působit vnitřně rozporně, neboť žalobci zároveň na jiném místě žaloby tvrdí, že CP1 se svou trasou natolik blíží účelové komunikaci předpokládané územním plánem, že z toho podle nich plyne její jediný účel, a to umožnit napojení lyžařského areálu na ulici Za Hřbitovem a dále na ulici Křtěnovskou. Soud ale rozumí tomu, co se žalobci snaží říci – že cesta má plnit roli účelové komunikace k lyžařskému areálu (což je podle nich hlavní problém, ten však již krajský soud vypořádal výše), přitom

se však nedrží trasy, kterou pro ni územní plán vymezil. Tento náhled ovšem vychází z nepochopení institutu územní rezervy, jak je vymezen v § 36 odst. 1 aplikovaném na základě § 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Územní rezerva zakotvená v územním plánu nemá sloužit jako podklad pro umístění určitého záměru do území. Má pouze zajistit dočasnou ochranu určité části území před jinými záměry za účelem prověření možnosti jeho budoucího využití. V tomto směru je srovnatelná se stavební uzávěrou, neboť do doby prověření lze v ploše územní rezervy povolovat pouze takové změny v území, které neznemožní nebo podstatně neztíží budoucí (prověřovaný) záměr. Výsledkem prověření může být jak upuštění od záměru, tak i jeho podstatná redukce. Podmínkou samotné realizace záměru je ale každopádně změna (aktualizace) územního plánu, kde se podoba zvažovaného záměru definitivně upřesní na základě výsledků prověření. Územní rezerva sama o sobě tedy nepředstavuje vymezení konečného konkrétního využití území a jeho podobu, ať již věcnou nebo prostorovou, vůbec nepředjímá.

32. Prověření záměru probíhá většinou formou územní studie. Územní plán města Olešnice (výtisk založen v šanonu č. 3 správního spisu) však zvolil jiné řešení, neboť na více místech ve své textové části odkazuje na předpokládané pozemkové úpravy jako na způsob zpřesnění územního plánu v západní části katastru obce. Činí tak nejen konkrétně ve vztahu ke koridoru účelové komunikace k lyžařskému areálu (str. 36 územního plánu), ale i obecně ve vztahu k trasám všech účelových komunikací v západní části katastru (str. 7, kapitola 4.1 územního plánu). Územní plán se tak s ohledem na komplexní povahu pozemkových úprav a dynamický proces jejich přijímání vlastně vzdává ambice předem regulovat dopravní síť cest v krajině na západ od obce a ponechává její řešení plně na výsledku pozemkových úprav. Ty se tak nemohly dostat s územním plánem do rozporu, neboť územní plán na ně přímo odkazuje. Územní rezervu je z tohoto pohledu možno chápat jako jakousi pojistku, aby v případě, že pozemkové úpravy přístup k lyžařskému areálu nevyřeší, neumístil nikdo v mezidobí do území takovou překážku, která by dořešení tohoto problému v budoucnu znemožnila. Územní rezerva zůstává i nadále v územním plánu zachována a teprve budoucnost ukáže, zda cesta CP1 naplní účel, pro který byla územní rezerva vymezena, a bude tak možno rezervu bez dalšího z územního plánu vypustit, nebo zda ji obec přece jen využije, změní územní plán a na jeho základě vybuduje v místě dřívější územní rezervy zcela novou účelovou komunikaci k lyžařskému areálu pro turisty, částečně paralelní s polní cestou CP1. Soud nepřehlédl, že cesta CP1 koridor územní rezervy ve dvou místech kříží, to však nepovažuje za překážku, která by záměru, pro který byla územní rezerva vymezena, bránila (lze to vyřešit křižovatkou).
33. Tím, že územní plán na pozemkové úpravy odkazuje, je zpětně zpochybněna i námitka žalobců, že žalovaný obešel proces územního plánování a svévolně učinil problematiku dopravní obsluhy lyžařského areálu předmětem pozemkových úprav. Územní plán obce Olešnice z roku 2012 naopak s tímto modelem výslovně počítal a žalobci netvrdí, že by jej snad v minulosti napadli návrhem na zrušení. Nelze přitom přehlížet, že žalobci žalovanému primárně nemají za zlé to, v jaké konkrétní trase CP1 k lyžařskému areálu vede, ale samotný fakt, že jeho dopravní napojení do ulice Za Hřbitovem vůbec umožňuje. Územní plán ovšem právě s tímto propojením počítá.

Obecně k následujícím námitkám

34. Pokud jde o veškeré další námitky, nutno úvodem zdůraznit, že žalobci uplatňují řadu z nich pouze v obecné rovině a blíže neuvádí ani nedokládají žádné konkrétní dopady

tvrzených pochybení pozemkového úřadu. Platí přitom, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. *„Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98).

35. Řada následující žalobních námitek je také ryze procesního charakteru. K tomu krajský soud uvádí, že procesní práva nemají význam sama o sobě a neexistují samoučelně (usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2014 sp. zn. I. ÚS 2435/13, bod 12. odůvodnění). Právo na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškerá porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze. V případě subjektivního práva na soudní ochranu je třeba vždy zkoumat, jak případné porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce v tom, aby pro sebe přivodil příznivější rozhodnutí ve věci [nález ze dne 19. 4. 2016 sp. zn. III. ÚS 3317/15 (N 70/81 SbNU 243), bod 17.; nález ze dne 28. 2. 2017 sp. zn. III. ÚS 1020/16 (N 37/84 SbNU 427), bod 19.]. Jinými slovy, ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Důvodnost žaloby tedy může založit pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, čj. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 6. 2011, čj. 2 As 60/2011-101, či ze dne 7. 9. 2012, čj. 2 As 30/2011 - 127).

Nedostatky plánu společných zařízení

36. První námitka žalobců spočívá v tom, že plán společných zařízení vůbec nebylo nutné zpracovávat, neboť šlo pouze o jednoduché, nikoliv komplexní pozemkové úpravy. Odpověď na tuto výtku ovšem vyplývá již z rozhodnutí o pozemkových úpravách (str. 2), kde se uvádí, že o jednoduché pozemkové úpravy se jednalo jen proto, že se týkaly pouze části (západní poloviny) katastrálního území Olešnice na Moravě – ve východní polovině již byly pozemkové úpravy provedeny v souvislosti s důsledky záplav v roce 2002. Dne 10. 8. 2011 proto město Olešnice požádalo o „dokončení“ pozemkových úprav na svém území a pozemkový úřad v Blansku shledal žádost opodstatněnou. Z hlediska formy tak šlo sice o pozemkové úpravy jednoduché (což vyplývá z § 4 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách), avšak se všemi náležitostmi pozemkových úprav komplexních, včetně zhotovení plánu společných zařízení. Je potřeba vidět, že pozemkové úpravy se v daném případě týkaly území o rozloze přes 550 ha. Již ze samotné této skutečnosti vyplývá potřeba komplexního řešení přístupů na pozemky a odtokových poměrů, k čemuž právě slouží plán společných zařízení. Při úvaze o potřebě jeho zpracování tedy rozhodně nešlo o žádnou bezdůvodnou megalomanií, jak se snaží věc prezentovat žalobci. Ti pak výše uvedené skutečnosti nijak nereflektují a ani neupřesňují, které z navržených

společných zařízení má být podle nich navrženo přehnaně v porovnání s účelem, jenž by mělo plnit, případně je navrženo zcela bezúčelně. Proto ani nelze na tuto jejich žalobní námitku konkrétněji reagovat. Lze pouze zmínit, že v důsledku zřízení nových polních cest se podařilo zrušit v řešeném území celou řadu stávajících věcných břemen (str. 9-10 rozhodnutí o pozemkových úpravách).

37. Pokud jde o námitku, že k umístění společných zařízení měly být primárně využity pozemky ve vlastnictví veřejnoprávních korporací a nikoliv osob soukromého práva, tak opět zůstává ve zcela obecné, ba až abstraktní rovině. Již z rozhodnutí pozemkového úřadu Blansko o pozemkových úpravách (str. 8) vyplývá, že společná zařízení technického rázu budou umístěna na pozemcích města Olešnice a státu, přičemž některé z nich mají do vlastnictví státu v důsledku pozemkových úprav přejít. Jediné dvě výjimky vyplývají z požadavků vlastníků samotných, kteří trvali na ponechání pozemků pod navrženými cestami ve svém vlastnictví, a pozemkový úřad jim vyhověl. Holá žalobní námitka neobsahuje opět žádnou věcnou a konkrétní polemiku, jež by uvedené skutečnosti vyvracela nebo vysvětlovala, v čem měla být zásada subsidiarity zásahu do vlastnického práva osob soukromého práva přesto porušena, nadto ještě ve vztahu k žalobcům a jejich pozemkům.
38. K údajným obsahovým nedostatkům plánu společných zařízení a jeho technické zprávy krajský soud jen stručně podotýká, že ani nezkoumal, zda tyto výtky žalobců mají vůbec oporu ve spise, neboť není naprosto jasné, jak by se mohly údajné nedostatky předmětných dokumentů dotknout žalobců na jejich právech. Žalobci netvrdí, že by je např. pozemkový úřad v Blansku uvedl v omyl ohledně toho, které z jejich pozemků mají být zabráný navrženými společnými zařízeními, nebo že by jejich práva mohla jakkoliv utrpět tím, že nebyla v plánu společných zařízení na jednom místě shrnuta veškerá opatření k zajištění plné funkce územního systému ekologické stability, když přitom tato opatření nepochybně navržena byla (stromořadí, remízky, jednotlivé dřeviny apod.), což vyplývá z vydaných rozhodnutí a žalobci to nijak nezpochybňují. U chybějících údajů v technické zprávě se pak žalobci omezili pouze na obecnou spekulaci o tom, že jejich nepřítomnost mohla ovlivnit stanoviska vydaná dotčenými orgány, aniž by soudu nabídli byť jen jediný konkrétní příklad takového údaje a stanoviska dotčeného orgánu, na němž by možné ovlivnění konkrétně demonstrovali. Žaloba v této části působí spíše jako soupis všech formálních nedostatků, které se žalobcům podařilo nalézt (či vykonstruovat) bez ohledu na to, že k jejich právnímu postavení ani k okolnostem daného případu nemají žádný bezprostřední vztah. Pro úplnost lze odkázat na vysvětlení žalovaného ohledně souladu s Technickým standardem dokumentace plánu společných zařízení účinným do 31. 5. 2016 (str. 10-11 napadeného rozhodnutí) a na jeho vyjádření při jednání před krajským soudem, že struktura a členění plánu společných zařízení je dána zákonem a předmětný plán těmito požadavkům vyhovuje.

Rozporná a chybějící stanoviska dotčených orgánů

39. Žalobci tvrdí, že plán společných zařízení se v důsledku řešení cesty CP1 dostal do rozporu se závazným stanoviskem ze dne 1. 8. 2016, který vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko, dopravní inspektorát (dále též „dopravní inspektorát v Blansku“, stanovisko na č. 1. 238 správního spisu). Žalovaný na obdobnou odvolací námitku reagoval vysvětlením, že pokud se v některých dokumentech hovoří o „obchvatu“, míní se tím obchvat pro zemědělskou techniku, tedy aby těžké stroje zemědělského podniku nemusely již nadále při cestě na obhospodařovaná

pole projíždět přes střed města, o čemž svědčí návrhové parametry sporné cesty (str. 12 napadeného rozhodnutí). Tuto problematiku krajský soud rozebral výše v souvislosti s námitkou, že cesta CP porušuje cíle pozemkových úprav. S hodnocením žalovaného se plně ztotožňuje, cesta CP1 má jako páteří zpevněná polní cesta evidentně sloužit zejména zemědělské dopravě a obhospodařování zemědělských pozemků. Ačkoliv může být vedle toho s ohledem na svou trasu jistě využita i jako další (sekundární) přístupová cesta k lyžařskému areálu, nedělá to z ní primárně „propojení stávající dopravní sítě“, proti němuž se vymezoval ve svém stanovisku dopravní inspektorát v Blansku. Ten přitom nevyklučoval, že vzniklé cesty mohou sloužit i ke zpřístupnění jiných než zemědělsky obhospodařovaných pozemků. Požadoval pouze, aby se tak dělo „zejména“ ve vztahu k jejich zemědělskému využití. Text stanoviska ostatně nelze přeceňovat – ve spise jsou založeny doklady o tom, že jde o standardní vyjádření, které daný orgán uplatňuje formulářově ve všech případech pozemkových úprav a nejde o specifickou reakci na navrženou CP1 (obdobná stanoviska doložil pozemkový úřad v Blansku ke svému vyjádření k odvolání žalobců). Ze stanoviska je navíc zřejmé, že dopravní inspektorát Blansko měl k dispozici návrh plánu společných zařízení, z něhož musela být trasa CP1 vedoucí k lyžařskému areálu patrná, přesto vůči ní nevznesl žádné konkrétní připomínky.

40. Ohledně nutnosti projednat nová či úpravy stávajících připojení na veřejné komunikace pak dopravní inspektorát v Blansku odkazoval na § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který upravuje povolování připojení silničním správním úřadem, v němž se policie vyjadřuje jako dotčený orgán. Citované ustanovení jasně upravuje podmínky, za nichž je nutno o úřední povolení žádat – jde pouze o případy nových připojení pozemních komunikací či jednotlivých nemovitostí na dálnici, silnici nebo místní komunikaci (netýká se nového připojení na komunikaci účelovou). Kromě zcela nových připojení by sem podle krajského soudu bylo možno výkladem zařadit i zcela zásadní změny připojení stávajících (např. změna klasické křižovatky na kruhový objezd či výrazná změna úhlu nebo šířky napojení apod.). Každopádně by si však jakékoliv stavební zásahy (s výjimkou sjezdů a nájezdů pro jednotlivé nemovitosti) vyžádaly též nějakou formu povolení stavebního úřadu. Ten by musel jako podklad vyžadovat právě zmiňované povolení silničního správního úřadu, a ten zas podle zákona nemůže své rozhodnutí vydat bez závazného stanoviska policie. Této logice pak zcela odpovídá odkaz žalovaného na vyjádření obce, podle nějž by případná nová připojení na pozemní komunikace měla být řešena až v dalším stupni projektové dokumentace v rámci řízení o stavebním povolení. Žalovaný nicméně zároveň upozorňuje, že s žádnými zcela novými připojeními na pozemní komunikace plán společných zařízení nepočítá (využijí se napojení stávající). Žalobci nechali toto vysvětlení zcela bez odezvy a na žádné konkrétní nové připojení na pozemní komunikace, jež mělo být podle jejich názoru projednáno s dopravním inspektorátem v Blansku, ve své žalobě nepoukazují. V podstatě opět jen zopakovali svou odvolací námitku.
41. Pokud jde o závazné stanovisko silničního správního úřadu, soud ověřil, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobci v žalobě, bylo vydáno a je ve spise založeno (č. l. 240 správního spisu). Jen stručně proto soud poznamenává, že tvrzení žalobců o záměru obce zařadit v budoucnu CP1 do kategorie místních komunikací se navíc neopírá o žádný konkrétní podklad.
42. Taktéž námitka, že k vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu pro zřízení cesty CP1 si pozemkový úřad Blansko nevyžádal stanovisko orgánu ochrany zemědělského

půdního fondu, není oprávněná. Závazné stanovisko tohoto orgánu je ve spise založeno (č. l. 230 správního spisu). Z vyjádření jeho nadřízeného orgánu (č. l. 231 správního spisu) dokonce vyplývá, že toto stanovisko nahrazuje souhlas k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu. Vedle toho žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (kde žalobci tuto námitku vznesli poprvé) vysvětlil, že polní cesty náležejí do zemědělského půdního fondu, tudíž se z něj ani nevyjímají (§ 1 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu). Tato vysvětlení shledává krajský soud naprosto dostačujícími.

43. Pokud jde o stanovisko orgánu ochrany přírody, tomu se žalovaný na základě odvolací námitky věnoval na str. 13-14 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil především, že závazné stanovisko Městského úřadu Boskovice jakožto orgánu ochrany přírody ze dne 6. 6. 2018 bylo souhlasné (č. l. 230 správního spisu). Orgán ochrany přírody sice upozornil, že zhotovitel plánu společných zařízení nezohlednil Aktualizaci dokumentace sjednoceného generelu ÚSES (nezapracoval do mapového podkladu veškeré v ní obsažené prvky ÚSES), podle žalovaného to však nebylo jeho povinností. Závazným podkladem projektu je totiž buď schválená územně plánovací dokumentace, nebo plán systému ekologické stability, nikoliv generel ÚSES (§ 4 vyhlášky ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Přesto i z něj (v jeho původní verzi) zhotovitel podle technické zprávy k plánu společných zařízení vycházel, a to přinejmenším tam, kde byla situace podle územního plánu nejasná. Stejně tak upravoval zhotovitel mapový podklad i podle zaměření skutečného stavu v terénu, například pokud jde o hranice lesních celků. V území jsou registrovány dva významné krajinné prvky, a to Nyklovický potok a Starý lom u Lamberka, a řada krajinných prvků obecně vymezených zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (vodní toky, údolní nivy, rybníky a lesy), přičemž tyto prvky převážně tvoří lokální ÚSES. Podle stanoviska zhotovitele ze dne 4. 10. 2018 do nich návrh pozemkových úprav nijak nezasahuje, neboť v lokalitách tvořících ÚSES se zachovává současný stav.
44. Žalobci opět ponechávají toto vypořádání své žalobní námitky zcela bez reakce a nijak s ním nepolemizují. Pouze svou námitku nově obohacují o poukaz na možné narušení krajinného rázu zpevněnou cestou CP1. Studie vyhodnocení krajinného rázu zpracovaná společností Löw & spol., s. r. o. (v šanonu č. 3 ve správním spisu) však tuto otázku odborně posoudila a dospěla k závěru, že cestu je možno do krajiny umístit. Doporučila nicméně tu variantu její trasy, která respektuje svým průběhem hranice záhumenických plužin a drží se co nejvíce tras stávajících polních cest v krajině. Tuto trasu pozemkový úřad zohlednil v návrhu, jenž nakonec předložil ke schválení sboru zástupců a vlastníků a zastupitelstvu města Olešnice. Žalobci nijak nezpochybňují závěry zpracovatele studie ani jeho kvalifikaci a jejich námitky tak opět zůstávají v obecné rovině, jež je již sama o sobě odsuzuje k neúspěchu. Není přitom bez zajímavosti, že k návrhu plánu společných zařízení se kladně vyjádřila Agentura ochrany přírody a krajiny, jejíž odbornost pokrývá i problematiku změn krajinného rázu (č. l. 225 správního spisu), což žalobci taktéž ponechávají bez povšimnutí.

Zmatek ve variantách

45. Žalobci sami v tomto žalobním bodě označují za nejpodstatnější námitku, že není zřejmé, jakou variantu Plánu společných zařízení schválilo zastupitelstvo města Olešnice. To ovšem vyvrací žalovaný v odpovědi na obdobně formulovanou odvolací námitku žalobců

(str. 14 napadeného rozhodnutí). Žalovaný podrobně popisuje, jakým způsobem pozemkový úřad Blansko zastupitele informoval o předmětu jejich hlasování (seminář pro seznámení s plánem společných zařízení konaný dne 30. 8. 2016 a přítomnost zástupce pozemkového úřadu Blansko na samotném 12. zasedání zastupitelstva dne 27. 9. 2016, při němž došlo ke schválení plánu společných zařízení). Důležité je však zejména tvrzení žalovaného, že spisová dokumentace obsahuje mapu plánu společných zařízení, na níž jsou jak podpisy členů sboru zástupců, tak i starosty města Olešnice, což si soud ověřil (založena v šanonu č. 12 správního spisu). Ačkoliv tedy vývoj ohledně návrhu plánu společných zařízení byl v daném případě komplikovaný a vznikla řada různých variant, tato mapa jednoznačně „fixuje“ poslední verzi, jež byla schválena příslušnými orgány. Tvrzení žalobců uplatněné nově na jednání, že papír s podpisy členů sboru zástupců mohl být na mapu plánu společných zařízení dodatečně nalepen, shledal soud naprosto nevěrohodným. Znamenalo by to, že sbor zástupců podepsal listinu bez jakéhokoli obsahu. Navíc o podepisování výkresu plánu společných zařízení hovoří výslovně i příslušný zápis z jednání sboru zástupců ze dne 30. 8. 2016 (č. 1. 244 správního spisu). Soud tudíž toto obvinění hodnotí jako pouhou improvizovanou reakci na to, že soud žalobce, který byl členem sboru zástupců, s jeho podpisem na uvedené listině na soudním jednání konfrontoval.

46. Žalobci, obdobně jako v jiných žalobních bodech, ani zde na vysvětlení žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí nijak nereagují a ničím je nevyvrací. Jejich nově uplatněná námitka, že není jasné, k jakým variantám se vyjadřovaly dotčené orgány, zůstala zcela nekonkrétní. Nelze než opět odkázat na vysvětlení žalovaného (str. 11 napadeného rozhodnutí), že dotčeným orgánům zaslal pozemkový úřad Blansko návrh plánu společných zařízení dopisem ze dne 13. 5. 2016, což potvrzuje i stav ve spise (č. 1. 221 správního spisu). Šlo o verzi, do které již byly zapracovány výsledky Studie odtokových poměrů a Studie vyhodnocení krajinného rázu – její podoba je zřejmá ze spisu (č. 1. 232 správního spisu). Tuto verzi poté zhotovitel již jen dopracoval podle připomínek Regionální dokumentační komise Státního pozemkového úřadu pro Jihomoravský a Zlínský kraj. Žalobní námitka je ve vztahu k podanému vysvětlení obsahově prázdná, tj. bez poukazu na konkrétní dotčený orgán a na jakékoli skutečnosti, které by svědčily o tom, že se tento orgán vyjadřoval k verzi návrhu společných zařízení, jež by byla v otázkách, které je tento dotčený orgán oprávněn posuzovat, podstatně odlišná od té, kterou později řádně schválil sbor zástupců vlastníků a město Olešnice.
47. Co se týká údajného porušení zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), při schvalování plánu společných zařízení v zastupitelstvu, především je nutno říci, že tato námitka žalobců je opět velmi obecná, až abstraktní. Není vůbec zřejmé, které z citovaných ustanovení mělo být porušeno popsáním skutkovým dějem, tedy chybějícím označením podkladů pro rozhodování v usnesení zastupitelstva. Soud tak jen obecně uvádí, že ustanovení § 84 a § 85 obecního zřízení upravují, v jakých věcech má obecní zastupitelstvu pravomoc rozhodovat, přičemž schvalování plánu společných zařízení na základě zákona o pozemkových úpravách lze nepochybně podřadit pod plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem podle § 84 odst. 2 písm. y) obecního zřízení. V ustanoveních § 92 a násl. obecního zřízení je pak popsán postup rozhodování zastupitelstva obce, přičemž námitce žalobců nejvíce svým obsahem odpovídá ustanovení § 95 odst. 1 obecního zřízení, které stanoví: *„O průběhu zasedání zastupitelstva obce se pořizuje zápis, který podepisuje starosta nebo místostarosta a určení ověřovatelé. V zápise se vždy uvede počet přítomných členů zastupitelstva obce, schválený pořad jednání zastupitelstva*

obce, průběh a výsledek hlasování a přijatá usnesení. “Je tedy zřejmé, že samo obecní zřízení upravuje pouze náležitosti zápisu o průběhu zasedání obce a na obsah usnesení zastupitelstva neklade žádné zvláštní nároky. Podrobnosti může upravovat jednací řád zastupitelstva vydaný podle § 96 obecního zřízení, ale na žádný takový dokument žalobci neodkazují. To, že projev vůle obce musí být dostatečně určitý, aby obec zavazoval, dovozuje judikatura, ovšem jde o judikaturu v oblasti soukromoprávní (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. 32 Odo 1341/2006). Případné vady utváření projevu vůle obce je totiž třeba napadat v obecném soudnictví, nikoliv v soudnictví správním nebo v řízení před správními orgány. Vyjádření žalovaného, že do jeho kompetence nespadá posuzovat soulad usnesení zastupitelstva se zákonem o obcích, je tudíž zcela na místě.

Podjatý opatrovník

48. Pokud jde o to, že dvěma osobám, jež se nepodařilo vypátrat, ustanovil pozemkový úřad Blansko opatrovníkem obec, tato námitka žalobcům přísluší pouze potud, pokud by mohla mít vliv na dosažení potřebné vlastnické většiny pro vyslovení souhlasu s návrhem pozemkových úprav. Žádným jiným způsobem by se jich podle názoru krajského soudu nemohla případná podjatost obce jakožto ustanoveného opatrovníka dotknout, neboť žádný z žalobců není onou neznámou osobou, jíž byl opatrovník ustanoven. Zcela uspokojivě se pak k této otázce vyjádřil žalovaný (str. 15 napadeného rozhodnutí). Provedl výpočet a dospěl k závěru, že ani případný nesouhlas neznámých vlastníků (jejichž pozemky činí 0,41 % výměry řešených pozemků) by nic nezměnil na tom, že byla dosažena potřebná 60 % většina požadovaná zákonem (souhlasili vlastníci, jejichž pozemky tvořily 66,8 % celkové výměry). Žalobci tento závěr v žalobě nijak nereflektují, natož aby jej úspěšně zpochybnili.

Porušení práv účastníků řízení

49. Soud nedal žalobcům za pravdu ani v otázce údajného porušení jejich procesních práv. Průběh řízení je podrobně a přehledně popsán v rozhodnutí pozemkového úřadu v Blansku, včetně vývoje okolo cesty CP1 a jejích různých variant, jež se utvářely i pod vlivem námitek ze strany některých vlastníků pozemků v obvodu pozemkových úprav (str. 3-7 rozhodnutí o pozemkových úpravách). Zde jsou také odkazy na jednotlivá poučení, jichž se účastníkům řízení dostalo, zejména na Předběžnou informaci k pozemkovým úpravám, jež byla přílohou pozvánky na úvodní jednání konané dne 25. 6. 2014, na samotný průběh tohoto jednání, z něhož byl pořízen zápis i prezenční listina, a na soupis nároků rozeslaný po opravě dne 20. 2. 2015.
50. Žalobci netvrdí, že snad některé z těchto poučení neproběhlo vůbec nebo bylo v nějakém směru nedostatečné. Jediná informace, kterou prý v průběhu procesu schvalování pozemkových úprav postrádali a nemohli tak řádně uplatnit svá účastnická práva, mělo být poučení o tom, k čemu udělují souhlasy v předkládaných listinách a o následcích toho, když se ve stanovených lhůtách nevyjádří. K tomu se ovšem jasně vyjadřuje rozhodnutí žalovaného, byť taková námitka v odvolání ani nezazněla. Samotný návrh pozemkových úprav projednával s vlastníky jeho zhotovitel na ústních jednáních ve dnech 28. 2. – 2. 3. 2017 a ty vlastníky, kteří se k němu nevyjádřili, vyzval pozemkový úřad Blansko dopisem ze dne 20. 3. 2017, aby tak učinili ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy, jinak bude mít v souladu s § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách za to, že s novým uspořádáním pozemků souhlasí. O možnosti nahlédnout do konečného návrhu pozemkových úprav a

uplatnit k němu námitky a připomínky vyrozuměl pozemkový úřad Blansko známé účastníky řízení dopisem ze dne 31. 8. 2017 s tím, že k námitkám a připomínkám podaným po stanovené lhůtě se podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách nepřihlíží. Námitky byly vzneseny a podle některých z nich se návrh dokonce upravoval (str. 4 napadeného rozhodnutí). Závěrečné jednání s vlastníky pak proběhlo dne 25. 4. 2018.

51. Z nekonkretizované námitky žalobců není naprosto zřejmé, co by měl soud ve správním spise ověřovat – zda žalobci zpochybňují správnost výše zmiňovaných poučení, jejich srozumitelnost, zda některé z nich vůbec není založeno ve spise či zda snad některému z žalobců nebylo doručeno. Pokud jde o tzv. doručování fikcí, zákon o pozemkových úpravách upravuje v některých ustanoveních pouze fikci souhlasu vlastníka, jestliže se tento ve stanovené lhůtě nevyjádří, popř. stanoví, že se k pozdě uplatněným výhradám vlastníků vůbec nepřihlíží (viz výše). Doručování fikcí (tedy marným uplynutím desetidenní lhůty pro vyzvednutí uložené písemnosti) je naproti tomu upraveno v § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a jeho případné využití nebylo jakkoliv závislé na procesní aktivitě žalobců. Žalobci netvrdí, že by snad někomu z nich správní orgány některou písemnost tímto způsobem doručovaly, natož aby poukazovali na konkrétní nezákonnost tohoto postupu. Ostatně všichni žalobci [s výjimkou žalobce f)] svůj postoj k novému uspořádání pozemků v řízení výslovně vyjevili (většinou šlo o nesouhlas, srov. str. 9-10 napadeného rozhodnutí).
52. Rozhodnutí žalovaného uspokojivě odpovídá i na další námitku žalobců, ačkoliv ji žalobci neuvedli v odvolání, totiž na nedostatečné poučení vlastníků, jejichž pozemky bylo možno do obvodu pozemkových úprav zahrnout jen s jejich souhlasem (str. 3 napadeného rozhodnutí). Pozemkový úřad v Blansku již v průběhu prvostupňového řízení sám uznal, že nejprve (v dopise ze dne 15. 12. 2014) opomněl náležitě poučit některé vlastníky pozemků podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách (jde zejména o pozemky zastavěné stavbou, která není ve vlastnictví státu, pozemek funkčně související s touto stavbou včetně přístupové cesty, zahrady, pozemky v zastavěném území, pozemky v zastavitelných plochách apod.). Přípisem ze dne 20. 2. 2015, na který poukazují žalobci (č. l. 139 správního spisu), tuto svou chybu napravitel na základě námitek účastníků řízení a všechny vlastníky těchto pozemků náležitě poučil. Pokud snad žalobci míní svým žalobním bodem naznačit, že se jednalo o chybu nenapravitelnou a jakmile k ní došlo, měl pozemkový úřad řízení o pozemkových úpravách zastavit nebo bez dalšího pozemky chybně poučených vlastníků z obvodu pozemkových úprav vyloučit, krajský soud tento názor nesdílí. Žalobci přitom, stejně jako v předchozích bodech, nevysvětlují, v jakém ohledu je až dodatečně poskytnuté vysvětlení mohlo poškodit na právech nebo jakým způsobem jim zabránilo svůj případný nesouhlas s řešením příslušných pozemků projevit. Žalobci dokonce ani netvrdí, natož aby dokládali, že by některý z nich byl vlastníkem takových pozemků a patřil mezi ty, jež byli původně chybně poučeni. Soud tak jen obecně podotýká, že zástupce pozemkového úřadu v průběhu řízení deklaroval, že pozemkový úřad akceptuje nesouhlas projevený jakoukoliv formou (č. l. 357 správního spisu) a že několik vlastníků svůj nesouhlas úspěšně uplatnilo a k vynětí jejich pozemků z obvodu pozemkových úprav na základě toho také skutečně došlo (č. l. 250 správního spisu).
53. Pokud jde o aktualizaci Plánu společných zařízení označenou datem 06/2018, jejím obsahem bylo pouze upřesnění technické zprávy ve věci přejezdu přes suchý poldr POL2

(na žádost jeho vlastníků) a přidání doplňkových přístupových cest C60 – C76 v reakci na návrh nového uspořádání pozemků. Podle Metodického návodu k provádění pozemkových úprav se nejedná o takovou změnu návrhu plánu společných zařízení, jež by vyžadovala jeho nové projednání ve sboru zástupců a vlastníků a v zastupitelstvu obce (str. 4 napadeného rozhodnutí). Žalobci, jako již tradičně, nijak nekonkretizují, v čem se měly změny provedené uvedenou aktualizací dotknout jejich vlastních práv (zda nějak zasáhly jejich pozemky) a jak mohli být oni osobně poškozeni tím, že se k nim sbor zástupců již nemohl vyjádřit (vlastníci pozemků se k plánu společných zařízení vyslovují jediné prostřednictvím zvoleného sboru svých zástupců).

54. Konečně co se týká účastenství v řízení vlastníka pozemku p. č. X, soud provedl dokazování ohledně toho, že jeho spoluvlastníkem je žalobce a). Zákon o pozemkových úpravách upravuje účastenství v řízení ve svém § 5 odst. 1, podle něhož se účastníky řízení stávají mj. *„fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům mohou být řešením pozemkových úprav přímo dotčena“*. Tuto definici by žalobce a) mohl teoreticky podle svých tvrzení splňovat. Soud nicméně naznal, že i kdyby tomu tak bylo, nemohl být na svých právech fakticky nijak dotčen, neboť byl účastníkem řízení z jiného titulu (jako vlastník pozemků přímo řešených pozemkovými úpravami). O řízení tedy věděl, přesto se do něj za celou dobu (trvalo několik let) jako vlastník pozemku p. č. X nepřihlásil, nedomáhal se tedy svého účastenství z tohoto (jiného) titulu ani neuplatnil písemně žádné věcné výhrady proti vedení cesty CP1 podél hranice tohoto svého pozemku (rušení obyvatel ubytovny provozem apod.). Námitka, že jej správní orgány jako účastníka řízení opomněly, zazněla poprvé až před správním soudem a soud ji s ohledem na výše popsané okolnosti hodnotí jako účelovou.

Závěr

55. Stěžejní výhrady žalobců směřovaly proti trase cesty CP1, která je však součástí plánu společných zařízení. K němu se vlastníci vyslovují prostřednictvím voleného sboru zástupců nejpozději před jeho schválením ze strany zastupitelstva obce (§ 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách). Při zpracování návrhu nového uspořádání pozemků se již k požadavkům jednotlivých vlastníků týkajícím se plánu společných zařízení nepřihlíží (§ 17 odst. 1 vyhlášky ministerstva zemědělství č. 13/2014, Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav). Toto procesní uspořádání plyne z celkové náročnosti procesu pozemkových úprav, jež se projevuje např. i v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 27/2002 - 86).
56. Jakkoliv se tato právní úprava může jevit vůči jednotlivým účastníkům vstupujícím se svými pozemky do pozemkových úprav jako přísná, v nynějším případě nelze přehlížet, že sbor zástupců vlastníků se snažil o maximální transparentnost a opakovaně umožňoval na svém jednání účast jak vlastníků, jež nebyli jeho členy, tak i dalším osobám, které se o problematiku CP1 zajímaly (č. l. 154 nebo 163 správního spisu). Ti tak měli možnost svými vystoupeními názorovou orientaci sboru zástupců ovlivnit. Důležité je také uvědomit si, že vlastníci nejsou beze zbytku odkázáni jen na sbor zástupců, který si na počátku zvolili. Pokud mají za to, že tento sbor postupně přestal řádně reprezentovat jejich (většinové) zájmy, mohou využít postupu podle § 9 odst. 22 zákona o pozemkových úpravách a svolat všechny vlastníky, aby se ke sporné otázce vyjádřili. O této možnosti pozemkový úřad poučil zástupce těch vlastníků, kteří s trasou CP1 nesouhlasili, ti jí však nevyužili (č. l. 138 a 152 správního spisu).

57. Pro věcné zhodnocení výhrad těch vlastníků, jejichž představa plánu společných zařízení se v řízení žádným z výše uvedených způsobů neprosadila, je fakticky prostor až v řízení před správním soudem. Zde by však podle názoru krajského soudu mohlo dojít ke zvrácení celého dosavadního procesu provádění pozemkových úprav jen ve zcela výjimečných případech, kdy se jedná o zjevný a nepochybný rozpor plánu společných zařízení se zákonem nebo se smyslem a účelem pozemkových úprav. O ničem takovém se v daném případě žalobcům nepodařilo soud přesvědčit. Příležitostné užívání hlavní polní cesty CP1 osobními vozily též pro přístup k lyžařskému u areálu nelze vyloučit, avšak takové doplňkové využití je přípustné a nediskvalifikuje samo o sobě tuto cestu jako cestu polní ani z ní fakticky nečiní silniční obchvat obce. Naopak, trasa cesty i její parametry odpovídají v první řadě potřebám zemědělského obhospodařování polních pozemků ležících v západní části katastru města Olešnice zemědělským podnikem, který sídlí v jeho severovýchodní části a před provedením pozemkových úprav musel s těžkou technikou projíždět přes střed města.

VI. Náklady řízení

58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 4. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu